

MYSTERIOT.

I.

Teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan usein mysterioista ja mainitaan että niitä on sekä pienempiä että isompia. Esim. Annie Besantin kirjan „Kristinuskon salainen puoli“ toisena nimenä on „vähemmät mysteriot“. Nämä nimitykset johtuvat vanhan pakanamaailman mysterio-laitoksista, jotka olivat ulkonaisia laitoksia ja joissa opetettiin salaista tietoa. Kun lukee teosofista kirjallisuutta, voi jäädä kahden vaiheille, oliko mysterioita vain vanhoina aikoina, vai onko niitä nykyäänkin, ja mieleen jää kysymys: onko mysterioita vielä ulkonaisina laitoksina? Tähän voimme vastata: niitä ei ole ulkonaisina laitoksina. Ne ovat okkultisia laitoksia näkymättömillä tasoilla. Kristillisellä ajalla, senjälkeen kun Kristus ilmestyi maailmaan on vähän toisin kuin ennen. Mysteriot laitoksina ovat poistettut, mutta ne ovat vielä elämässä. Ja siksi jää hämäräperäiseksi mitä niillä tarkotetaan? Jos niitä on olemassa, ovatko ne näkyvässä vai näkymättömässä maailmassa, ja mikä on niiden tarkoitus?

Sana mysterio, johtuu kreikkalaisesta *mysterion* sanasta, joka taas on johtunut teosofian *myo*, olen mykkä, vaikenen. Mysteriot merkitsevät siis: salaisuudet, joista ollaan vaiti. Me tiedämme että vanhan maailman mysteriot olivat laitoksia, joihin osaaottavat tekivät valan etteivät puhua saamistaan opetuksista. Jos puhui niistä, kohtasi kuoleman rangaistus; niin kerrottiin. Tästä voimme saada kuvan, että mysteriot olivat sangen ankaralle perustalle rakennetut. Me kysymme: onko vieläkin salaisuuksia, joista ei saa puhua?

Nyt sanomme, että tämä luulo on vähän taikauskoinen, sillä mysterioista ei voi puhua. Niin paljon kuin ihminen voi niistä puhua ja tehdä toiselle ymmärrettäväksi, hän saa. Mysterio-opetukset ovat sitä laatua, ettei niitä voi sanoa esittää. Niitä voi yrittää tulkita sanoa, mutta yritys on turha, sillä ne ovat voimaa ja elämää. Opetukset, jotka ovat mysterioista saadut, on ihminen sulattanut itseensä; voisi sanoa, että hän on ne kuttonut ruumiiseensa, ja niitä ei voi sanoilla tuoda esiin. Jos ihminen on oppinut esim. kirjottamaan, voi hän siitä puhua, mutta silti eivät toiset tämän puheen johdosta opi kirjottamaan. Puhe on ollut vain symboli, sillä heidän täytyy oppia kirjoitustaito viiva viivalta, kirjain kirjaimelta. Puhe on vaan selittänyt, miten kirjoitetaan, ja on voinut innostaa toisia kirjottamaan.

Mysteriot ovat salaisuuksia, joista on pakosta oltava vaihi. Missä opitaan mysterioita näkyvässä vaiko näkymättömässä maailmassa? Näitä ihmeellisiä elämän salaisuuksia opitaan tässä inhimillisessä elämässä. Mutta ei ainoastaan inhimillisessä elämässä, jonka ihminen silmin näkee, vaan myös inhimillisessä elämässä näkymättömässä maailmassa. Voi puhua mysteriokoulusta. Sen alin luokka on tässä näkyvässä maailmassa ja korkeimmat luokat ovat näkymättömässä maailmassa. Kuta oppineempi oppilas on, sitä korkeampaan luokkaan hän pääsee. Ja kun hän kuuluu näkymättömän tason kouluun, voi sattua, että hänen opettajansa esiintyy hänelle näkyvässä muodossa.

Mysteriot jaetaan kahteen osaan, pienempiin ja isompiin. Pienemmät vastaavat käsitystä valmistavasta tiestä, ja suuremmat varsinaisesta tiestä. Tässä käsityksessä on perää, mutta nyt tekisi mieleni selventää näitä nimityksiä ja sitä eroa, joka on vähempien ja suurempien mysterioitten välillä. Tahtoisin antaa niille symboliset nimet, ja selittää näitä nimityksiä. Vähemmät ovat inhimillisen viisauden ja suuremmat ovat jumalallisen viisauden mysterioita. Suuremmat ovat Kristusmysterioita, ja vähemmät ovat pakanallisia mysterioita (sana pakanallinen on tässä käytetty merkitsemään vastakohtaa Kristusmysteriolle, ja kuvaamaan sellaista, joka on ulkopuolella ja eroaa Kristusmysteriosta.) Vähemmät ovat kuoleman ja suuremmat ovat elämän mysterioita. Jos yhdistämme nämä nimitykset, saamme: vähemmät mysteriot ovat pakanallinen, inhimillinen, maallinen viisaus, joka vie kuolemaan. Suuremmat mysteriot ovat jumalallinen Kristusviisaus, joka elämään vie. Tämä Kristusviisaus on siksi paljon yläpuolella tavallista elämää, että jos tahdomme käydä suurempiin mysterioihin, täytyy meidän ensin suorittaa pienemmät mysteriot. Meidän täytyy siis ensin päästä tietoon pakanallis-inhimillisestä viisaudesta, joka kuolemaan vie, ennenkuin me voimme päästä jumalalliseen viisauteen, joka elämään vie. Kun kysymme mikä on pakanallis-inhimillinen viisaus, joka kuolemaan vie, niin voimme sanoa lyhyesti: se viisaus, joka on suoranaudessa tekemisessä kuoleman kanssa, t. s. helvetin ja taivaan kanssa. Se viisaus, joka paljastaa helvetin ja taivaan, paljastaa personallisen olemuksen salaisuuden ja asettaa meitä tutkimaan kuoleman salaisuutta. Miten tämä tapahtuu? Sanotaan että elämä on kuin koulu. Mysteriot vaikuttavat elämässä. Vähempiä salaisuuksia, kuoleman salaisuuksia opetetaan ihmiselle käytännöllisinä läksyinä elämän koulussa. Kuka on se ihminen, joka ottaa nämä läksyt varteen? Vähempien mysterioitten ulkopuolella ovat ne ihmiset, jotka eivät pyri ratkaisemaan elämän

arvotuksia. Ja jokainen ihminen on samassa asemassa silloin kun hän ajattelee jokapäiväistä elämää eikä elämän salaisuuksia. Mutta hetkinä, jolloin tutkimme esim. kuoleman salaisuutta, saatamme sielumme kosketukseen pienempien mysterioitten kanssa.

Tulee olla selvillä miten ihmiset suhtautuvat pienempiin mysterioihin. Me voimme erottaa kahdenlaisia ihmisiä. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat ne, joita meidän on tapa kutsua mediuumeiksi. He joutuvat luontonsa pakosta tekemisiin kuoleman salaisuuksien kanssa. Spiritistiset mediumit esim. ovat ihmisiä, jotka kuulevat ja näkevät vainajia ja voivat antaa ruumiinsa heidän käytettäväkseen. He ovat ihmisiä jotka ruumiinrakenteensa takia joutuvat tekemisiin kuolemanjälkeisen elämän kanssa. On toisenlaisia ihmisiä, sellaisia, jotka ajattelevat ihmiselämää, kuten filosofit ja tiedemiehet tekevät, tai jotka, kuten taiteilijat, tuntevat ja tahtovat nähdä mitä elämä on ja joutuvat kosketukseen jollain tavalla kuoleman salaisuuden kanssa. Ehkä he eivät ajattele kuolemaa, ehkä he ajattelevat elämää. Miten ihminen voisi toteuttaa inhimillistä personallisuuttaan? Miten ihmisten pitäisi olla tullakseen onnellisiksi? Kun he näitä kysymyksiä pohtivat, joutuvat he kosketuksiin pienempien mysterioitten kanssa.

Se opetus, jonka ihminen vähemmissä mysterioissa saa, ei välttämättä ole sitä laatua, että hän selvänäköisesti näkisi yhtä ja toista, esim. taivasta ja helvettiä. Hän joutuu tekemisiin onnen ja kärsimyksen kanssa. Jos hän on mediumi, voi hän joutua kouriintuntuvampaan kosketukseen pienten mysterioitten kanssa, mutta vaikka hän ei ole mediumi, joutuu hän niihin, jos hän oppii määrättyt läksyt elämässä. Mitkä ovat nämä läksyt? Ne ovat hyvin selviä, mutta jokainen tietää kuinka vaikeita ne ovat. Tahtoisin yhdistää ne kahteen suureen läksyyn: toinen läksy koskee helvetin salaisuutta ja toinen taivaan. Mikä on se läksy, joka paljastaa helvetin salaisuudet? Se on tuska ja kärsimys. Helvetin läksy on niin kovin yksinkertainen, sillä sitähan me elämässä juuri opimme. Kärsimyksen läksy on siinä, että me opimme kärsimään. Kuka tuo meille kärsimyksiä? Elämä, mutta me olemme ne itse aikanaan tuottaneet itsellemme. Elämä näyttää meille oikean tien miten elää. Se aina syöksee meidät helvettiin elämässä ja varmasti kuoleman jälkeen. Jos ihminen rukoilisi jumalaa: varjele minua kärsimyksiltä, ja jos olisi joku, joka säälsi ihmistä ja poistaisi kaiken tuskan hänen elämästään, niin tämä elämän jumala ei voisi mitään, kun kuoleman jumala tulee ihmistä tuomitsemaan. Me koetamme suojella personallista elämää ja estää kärsimyksiä tulemasta, se on aivan

luonnollinen vaisto meissä. Mutta juuri tämä kärsimyksen pelko estää kehitystämme. Me vaikka varastamme tai sorramme toisia, jotta vaan itse säästyisimme kärsimyksiltä. Sentähden on suuremmoinen tämä pienten mysterioitten läksy: opi kärsimään. Sinun täytyy tietää mitä helvetti on. Sinun täytyy astua inhimilliseen tuskaan ja ottaa päällesi maailman karma. Sinun täytyy tuntea kärsimyksiä. Miksi pakenet? Saat paeta niin kauan kuin voit mutta kuka voi ikuisesti paeta? Kuoleman portilla seisoo kuoleman jumala ja sanoo: Terve tuloa kuoleman valtakuntaan. Nyt minä sinua tuomiolle vaadin. Ja ihminen syöstään helvettiin.

Kärsimyksessä piilevä salaisuus on siinä että se voitetaan. Kun ihminen siunaa kärsimyksen ja tuskan sanoen: tee minulle mitä voit, minä kärsin kaikesta sydämeistäni, nousee hän kärsimyksen yläpuolelle. Olen monta kertaa sanonut, että tämä on mainio keino esim. sairauden voittamiseksi. Kun ihminen sairastuu, hän hätääntyy, mutta niin ei pidä tehdä. Sanokoon hän ennemmin: nyt tarjoutuu tilaisuus pieneen kärsimykseen. Ole tervetullut. Tällä on sairaus henkisesti voitettu. Voima on otettu pois sairaudelta. Se hätääntyy, käy araksi ja pian jättää ihmisen. Tällä en tarkota, ettei pitäisi luvallisin keinoin parantaa ruumistaan. Luonnon työtä on autettava, mutta suurin apu on juuri mielentilassa.

Toinen läksy vähemmissä mysterioissa on taivaan läksy. Kuinka me voimme päästä taivaaseen? Kuinka me voimme olla onnellisia ja saavuttaa personallisen autuuden? Miten voimme tuntea voimaa ja iloa ja saada loistavan personallisuuden? Me voimme tulla onnelliseksi vaan yhdellä tavalla: rakastamalla, rakastamalla sitä, jota rakastamme, joko henkilöä tai asiaa. Tämä niin yksinkertaiselta näyttävä tehtävä on sekin suuri salaisuus. Ei tarvitse ajatella muuta kuin inhimillistä elämää ymmärtääksemme sen. Nuoruudessaan rakastaa joku henkilö sanokaamme vaikka jälleensyntymisaatetta, mutta myöhemmin hän ei sitä enää jaksaa rakastaa. Kuitenkin hän huomaa, että sydämeen on jäänyt pieni lukkarin rakkaus, vaikka hän onkin kylmennyt ja nauranut sille, ja aina kun hän tahtoo ratkaista jotain elämänkysymystä, niin jälleensyntymisaate takana kuiskaa: niinhän se ratkaistaan.

Kun näin teemme emme ole rakastaneetkaan sitä ketä luulimme rakastavamme. Rakkaus ei ole lammikon seisovaa vettä, vaan se on puron juoksevaa vettä. Rakkaus aina vaatii meitä rakastamaan. Me sanomme rakastavamme mutta emme tee mitään sen puolesta. Rakkaus on siinä, että alati teemme jotain rakastetun puolesta.

Kaksi ihmistä rakastavat toisiaan, menevät esim. naimisiin. He kulkevat käsikkäin elämän jokapäiväisissä oloissa. Sitten hämmästyvät, kun huomaavat etteivät enää rakasta toisiaan. Sydän sanoo, että he rakastivat toisiaan ja he tietävät että rakkaus on, mutta jokapäiväisessä elämässä he epäilevät toisiaan. Voivatpa tuskastua niin että tuntevat vihaa toisiaan kohtaan. Tämä johtuu siitä etteivät rakastaneetkaan sitä ketä rakastivat, sillä rakkaus vaatii alati tekemään jotain rakastetun puolesta. Jos odotamme teosofisilta opeilta viisautta tai toiselta ihmiseltä iloa ja sydämeemme kasvaa vaatimus että ainakin tuon täytyy jotain tehdä puolestani, silloin emme osanneet rakastaa, ja enkeli paratiisin portilla kohottaa miekkansa ja ajaa meidät pois onnen maasta. Sinne ei saa tulla kuin se, joka rakastaa.

On taiteilijoita, jotka sanovat: rakkaus on kaikkein syvin onnen lähde. He ovat joutuneet tekemisiin pienempien mysterioitten kanssa. Kun osaamme kärsiä mielellämme, silloin voitamme helvetin ja kuoleman jälkeen astumme sen läpi. Kun olemme puhdistaneet sydämemme ja osaamme rakastaa, olemme avanneet taivaan portit ja astumme sinne elämän aikana ja kuoleman jälkeen.

Kas tuossa ihminen, joka on oppinut rakastamaan ja käynyt läpi taivaan ja helvetin! Hänen sielunsa on puhdistunut ja vahvistunut ja hän on tullut aivankuin uudella tavalla kolminaismaailman kansalaiseksi. Ei tarvitsisi muuta kuin, että hänen silmänsä menisivät auki, niin hän voisi itsetietoisesti tehdä työtä näkymättömissä maailmoissa ja totisesti: koska hän on voinut elää pienemmät mysteriorit, vedetään hänen silmiensä edestä harso pois ja hän tulee suurempaan mysteriokouluun, jossa kuoleman valta voitetaan ja ratkaistaan ikuisen elämän arvotus.

P. E.

Muistiinpanot esitelmästä tehnyt *H. R.*

(Tietäjä 1916 Helmikuu N:o 2, s. 63-67)

MYSTERIOT.

II.

Mysteriot eivät ole ulkoaopittavia opinkappaleita, vaan elävää elämää, kuten viime kerralla koetettiin esittää. Ne ovat läksyjä, joita ihmisen täytyy oppia elävällä tavalla osatakseen niitä elämässä. Viime kerralla puhuttiin pienemmistä mysterioista, keksittiin niille deskriptiivisiä nimiä ja kutsuttiin niitä personallisen elämän, inhimillisen, maallisen viisauden ja kuoleman mysterioiksi, ja sanottiin samalla, että suuremmat mysteriot ovat elämän mysterioita, kristusmysterioita, jumalallisen viisauden mysterioita, jotka elämään vievät. Viime kerralla koetettiin myös näyttää, että mysteeriot, joita opetetaan ihmisille järjestelmällisesti salaisissa kouluissa, elävinä todellisuuksina koskettavat inhimillistä elämää siksi läheltä, että ihmisen ei tarvitse käydä muuta koulua kuin elämän joutuakseen tekemisiin mysterioitten kanssa. Niinikään puhuttiin niistä läksyistä, joita ihmisen tulee oppia voidakseen itsetietoisesti ottaa osaa pienempiin mysterio-opetukseen; niitä oppiessaan hän jo tietämättään käy mysteriokoulua. Nämä läksyt ovat rakkauden ja kärsimyksen läksyt. Kun näet ihminen osaa kärsiä iloisella mielellä ja ottaa kärsimyksen vastaan luonnollisena asiana, hän oppii niin sanottua „helvetin läksyä“. Kun hän taas oppii personallisen rakkauden salaisuuden, joka on siinä, että hän rakastaa sitä, jota hän rakastaa, että hänen rakkautensa on alati juokseva ja uudistuva vesi, alati uhrautuva ja siunausta uhkuva sydän, silloin hänelle avautuu tie personalliseen onneen ja hän oppii niin sanottua „taivaan läksyä“.

Sanottiin myös, että ihminen ei voi oppia suurempien mysterioitten läksyjä, ennenkuin hän sulattanut itseensä pienempien opetukset. Tätä väitettä ei ole käsitettävä niin, että suuremmat mysteriot, Kristusmysteriot, olisivat kokonaan ulkopuolella jokapäiväistä elämäämme, ennenkuin olemme pienempiä mysterioita läpikäyneet. Elämässä, kuten luonnossakin, kaikki kulkee limittäin, ja siksi voimme koska tahansa joutua kosketuksiin suurempien mysterioitten kanssa; elämän aarteistot eivät ole keltään väkinäisesti suljetut, jokainen voi tulla osalliseksi luonnon voimasta. Mutta emme saata syventyä Kristusmysterioihin itsetietoisesti, uudestisyntyneen ihmisen tavalla, ennaikaisesti. Käyttämällä toista

kieltä sanoisimme, ettemme voi suorittaa vihkimyksiä, ennenkuin olemme kulkeneet valmistavan tien.

Tänään tahdomme luoda itsellemme kuvan suuremmista mysterioista. Jos pienemmät ovat kuoleman mysterioita, ovat suuremmat todella elämän mysterioita sangen merkillisellä tavalla. Muistakaamme, mitä eräs mestari sanoi: „nyt on otollinen hetki.“ Mitä tämä merkitsee? Mysterioitten kannalta sillä on erityinen merkitys. Se merkitsee, että jokaisen ihmisen fyysillinen elämä on hänelle kallis. Sen kaikki myöntävät, vaikka sillä tavallisesti puolustetaan ihmisen itsekkyyttä. „Mikä on ihmiselle kalliimpaa kuin hänen personallinen elämänsä, josta hän ei tahdo luopua, vaan jota hän tahtoo säilyttää viimeiseen saakka!“ Tämä käsitys ei tunge asian ytimeen. Sanoissa „nyt on otollinen hetki“ on mestari paljastanut elämän salaisuuden: tässä maallisessa elämässä on Kristusmysterioitten otollinen aika; sitä ei ole kuoleman jälkeen. Jos ei ihminen tässä maallisessa elämässä tule suurempiin mysterioihin, ei hän pääse niistä osalliseksi kuoleman jälkeen. Pienempiä mysterioita oppii kuoleman jälkeen. Jos ihminen on onnistunut välttämään kärsimystä elämässä, hän joutuu siihen kuoleman jälkeen. Jos ihminen on eläissään onnettomasti rakastunut tai epäillyt rakkauden puhdistavaa voimaa, saa hän ainakin kuoleman jälkeen nähdä, miten ihanaa rakkaus on. Mutta suurempia mysterioita ihminen ei voi oppia kuoleman jälkeen. Niille on nyt otollinen hetki, ja koska suuremmat mysteriot ovat „ikuisen elämän“ mysterioita, ei ihminen pääse „ikuiseen elämään“ kuoleman jälkeen. Tavallisesti käsitetään, että kuolemaa seuraa „ikuinen elämä“, mutta niin ei ole.

Tämä selviää paremmin, jos koetamme kuvata suurempia mysterioita käytännöllisesti, niiden ihmisten kannalta, jotka joutuvat niihin. Läksyjä on useampia, mutta voimme kääntää huomiomme etupäässä kahteen ja kutsua niitä „minuuden kaikkiallisuuden“ ja „yksilöllisyyden iankaikkisuuden“ läksyiksi. Suuremmissa mysterioissa joudumme näet tekemisiin äärettömyyden kanssa. Ei ole ihminen enää rajotettu, vaan ääretön. Minuuden kaikkiallisuuden läksy on silloin samaa kuin oppia mestaria tuntemaan, tulla Kristuksen yhteyteen ja tuntea häntä objektiivisesti. Yksilöllisyyden iankaikkisuuden läksy on oppia tuntemaan Kristus subjektiivisesti. Kun ensin ajattelee tätä „objektiivisuutta“ ja „subjektiivisuutta“, tuntuu kuin pitäisi käyttää nimityksiä päinvastaisessa järjestyksessä, niin että minuuden kaikkiallisuutta kutsuttaisiin Kristuksen subjektiiviseksi tuntemiseksi ja yksilöllisyyden iankaikkisuutta hänen objektiiviseksi tuntemiseksi, mutta asia onkin päin vastoin.

Vaikka nämä ovat syviä ja vaikeatajuisia asioita, jos niitä ei ole kokenut, ovat ne käytännössä luonnollisia ja yksinkertaisia. Mitä tarkoittaa minuuden kaikkiallisuuden läksy eli Kristuksen objektiivinen tunteminen? Kyllähän teoriassa tiedämme mitä mestari on tai mitä Kristuksella tarkotetaan, mutta miten ihminen voi oppia tuntemaan mestarin?

Nyt tiedämme, että joillakin ihmisillä saattaa olla visionoja, näkyjä mestarista ja Kristuksesta; näitä ihmisiä on teosofien kesken ja ulkopuolella T. S:n. He saattavat nähdä mestarin elävänä, ei niinkuin kuvassa. He voivat vaipua syvään rukoukseen ja silloin kuulla esim. mestari Jeesuksen puhuvan tai nähdä hänet. Eräs vanha täti-vainajani sanoi minulle kerran: „minä tiedän, että Jeesus on kuollut ristinpuulla meidän syntiemme sovituksiksi.“ Mistä täti sen tietää? kysyin. „Olen sen nähnyt.“ Hänen äänensä värähtelystä ymmärsin jo silloin, että hän oli sen nähnyt. Hän oli nähnyt Jeesuksen ristinpuulla, ja on toisia ihmisiä, jotka ovat nähneet samoja tai toisenlaisia näkyjä mestareista. Voimme syystä kysyä, eikö tämä ole mestarin ulkokohtaista eli objektiivista tuntemista? Jyrkkä vastaus kuuluu: ei. Se ei ole mestarin objektiivista tuntemista. Nämä näkemiset ja kuulemiset kuuluvat pienempiin mysterioihin. Mestarin tunteminen suurempien mysterioiden valossa on toista laatua.

Mitä Kristuksen objektiivinen tunteminen on ja miksi tämä nykyinen elämämme on „otollinen aika“, se selviää meille vasta silloin, kun todella ymmärrämme kuolemanjälkeistä elämää. Kun näet ihminen on „kuollut“, kun hänellä ei ole tätä fyysillistä ruumista, on hän psykologisesti sangen merkillisessä asemassa. Aineellista tomumajaamme pidetään vankilana, mutta joskin se jossain määrin on vankila, on se merkillinen suoja ihmiselle ja oppimisen paikka. Se on aivankuin silmälasit ihmiselle, joka ei muuten näe. Tämä fyysillinen ruumis on meille niin tärkeä, että ilman sitä olemme mysteriokannalta sangen onnettomia. Missä tilassa on ihminen, kun hänellä ei ole fyysillistä ruumista? Hän on puettuna astraliseen käyttövälineeseen, sanotaan. Tämä „astraliruumis“ ei ole aineellinen niinkuin karkea ruumis. Ero kuvastuu esim. seuraavasta seikasta. Fyysillisessä ruumiissa ihmisellä on viisi aistia, mutta astraliruumiissa ei ole samanlaisia aistimia. Aistillinen havaintokyky on, mutta astraliruumiilla ei ole silmää tai muuta aistia, koko käyttöväline on yhtenä aistina. Astralinen ihminen aistii koko käyttövälineellään. Nyt tavallinen vainaja ei osaa vapaasti käyttää astraliruumistaan. Hänen tajuntansa on sidottu siihen käsitykseen, jonka hän tuo mukanaan fyysillisestä elämästä, että ihminen ei osaa aistita muuten kuin viidellä aistimella. Sentähden hänellä on astraliset

silmät, korvat j. n. e., jotka rajottavat hänen havaintokykyään astralisesti katsoen. Voimme kuvata asiaa myös näin: astraliruumis on *de jure* rajattomasti värähtelykykyinen, mutta *de facto* se osaa värähdellä ainoastaan sillä tavalla, johon ihminen on sitä totuttanut. Se osaa siis vastata näkymättömässä maailmassa ainoastaan niihin värähtelyihin, jotka ovat sopusoinnussa sen oman värähtelyluvun kanssa, mutta on kuuro muille värähtelyille. Suurin osa henkimaailmaa on sille siis lukittu kirja.

Kuvitelkaamme nyt seisovamme henkimaailmassa jonkun vainajan vieressä. Huomaako hän meitä? Hän ei huomaa meitä ollenkaan, jos emme aseta ruumistamme värähtelyyn, joka on sopusoinnussa hänen astraliruumiinsa värähtelyn kanssa. Hän ei meitä näe, vaikka hänellä on silmät päässä. Mutta jos ajattelemme esim. kaunista fyysillistä auringonlaskua ja annamme ajatuksemme liidellä hänen luokseen, niin hän sen näkee, koska hän on nähnyt auringonlaskuja maan päällä, vaikkakaan ei aivan samanlaisena kuin on meidän ajatuskuvamme. Jos esim. liitämme kuvaamme joitakin erittäin kauniita astralisia värejä, ei hän niitä näe. Otetaan vielä toinen tapaus. Jos seisomme vainajan edessä ja ajattelemme taikka oikeastaan puhumme ja sanomme: koeta miettiä, mitä on hyvyys, ei hän kuule mitään, jos hän on ihminen, joka ei ole eläissään vaivannut päätään filosofisilla ongelmoilla. Mitä meidän nyt on tehtävä, että tulisimme ymmärretyiksi? Ajattelemme situatsionia, jossa toinen ihminen on toiselle hyvä, ja asetamme tämän konkretisen kuvan hänen eteensä. Jos hän nyt on hyväsydäminen ihminen, astuu kuva hänen auraansa ja hän riemastuu siitä. Mutta ehkei kuva tule hänen auraansa sellaisena kuin me sen ajattelimme, vaan ehkä se herättää hänessä muiston maallisesta tapahtumasta, jossa hän itse on auttajana; hyvän tunteen se kaikissa tapauksissa tuo mukanaan.

Astralimaailmassa vainaja ei voi astua omien käsitystensä ja muistojensa ulkopuolelle. Hän ei voi tajuta uutta. Se näennäinen uusi, minkä vainajat havaitsevat, on vain maallisten odotusten toteamista. Uskovaiset kristityt vainajat saattavat kyllä henkimaailmassa kohdata Jeesusta ja kuulla hänen opettavan, mutta tämän astralisen Jeesuksen opetukset käyvät silloin samaan suuntaan kuin maallisen papin tai saarnaajan. Ainoastaan siinä määrin kuin vainaja tässä elämässä on käynyt mysterio-koulua ja koettanut oppia kärsimään ja rakastamaan, ainoastaan siinä määrin on hänen maalliseen olemukseensa liitetty ainesta, joka antaa hänen jonkun verran edistyä kuolemanjälkeisessä elämässä.

Kirjassa „Hiljaisuuden Ääni“ sanotaan: „älä etsi opettajaa oppimisen salista“ s. o. älä etsi opettajaa astralitasolta, älä etsi opettajaa ulkopuolelta itseäsi. Ihminen etsii opettajaa ulkopuolelta itseään, silloin kun hän etsii astralista opettajaa, ja astralinen opettaja ei voi opettaa mitään uutta. Jos tahtoo oppia mestaria tuntemaan, täytyy avata itsensä ja antaa mestarin astua sisään. Tämä ei ole mahdollista kuoleman jälkeen. Fyysillinen ruumis yksin on olemukseltaan siksi maagillinen käyttöväline, että se antaa meidän olla subjektiivisia ja objektiivisia samalla kertaa. Fyysillisessä maailmassa vallitsee ero subjektiivisen ja objektiivisen välillä; tässä maailmassa voimme ottaa opetusta ylhäältä päin; tässä maailmassa voimme avata sydämemme ja henkemme niin, että mestarien elämä saattaa valua meihin ja me siten joudumme tekemisiin mestarin kanssa ja tunnemme hänet. Jos me „näemme“ mestarin, emme vielä tunne häntä. Mutta kun mestarin tajunta koskettaa meitä ja hänen henkensä valuu meidän sydämiimme ja aivoihimme, silloin me tunnemme hänet. Tämä on „minuuden kaikkiallisuutta“, sillä tätä kokiessa huomaamme, että minuutemme ei ole sidottu persoonalliseen olentoomme vaan on kaikkialla; toteamme, että juuri me olemme kaiken takana; me olemme se rakkaus, joka kaikkia rakastaa; me olemme se Kristus, joka kaikissa kärsii. Tämä salaisuus on suljettu ihmiseltä kuoleman jälkeen, ellei hän ole avannut akkunaa sille jo eläessä, sillä ainoastaan maallisessa elämässä on ihmisen mahdollista nousta mestarin tajuntaan. Sentähden „minuuden kaikkiallisuuden“ läksy on sama kuin Kristuksen objektiivista tuntemista. Ainoastaan silloin kun tässä ruumiillisessa elämässä hänen voimansa on valunut meihin, tunnemme hänet sellaisena kuin hän on.

Toinen läksy on „yksilöllisyyden iankaikkisuus“. Meidän personallinen elämämme on kuolevaista ja haihtuvaa, ja me kysymme: milloin alkaa ikuinen elämämme? Kuinka paljon voimme elää ikuista elämää?

Tässä ilmenee nyt elämän laki, joka tekee jälleensyntymän välttämättömäksi. Useimmat ihmiset tuntevat nuoruudessaan merkillisiä aavistuksia. Kun heidän sielunsa on puhdas, silloin he näkevät edessään ihanan elämän, jota tahtoisivat elää, tehtävän, jota tahtoisivat täyttää. Kuta selvempi tämä ikuisuuden aavistus on, sitä enemmän se pukeutuu tämän muotoon: „huomaan, että minulla on aivan toisenlaiset käsitykset elämästä kuin muilla. Tahdon näyttää, että totuus, oikeus ja kauneus on toisaalla kuin muut sen näkevät.“ Kun ihminen on tullut vanhemmaksi, haihtuvat nämä ihanteet. Hän tavoittelee samaa kuin muut, ja hänestä maanpäällinen

elämä tämmöisenään on sangen tyydyttävä; ainakin hän ajattelee, että ne velvollisuudet, jotka on asetetut hänen eteensä, välttämättä ovat hänen suoritettavansa.

Mutta nuoruuden haaveessa piilee syvä elämän laki, sillä siinä joutuu ihminen tekemisiin yksilöllisyytensä iankaikkisuuden kanssa. „Sinä olet minä“, sanoo hänelle hänen sisin yksilöllinen itsensä. „Elä niinkuin minä neuvon, niin olet osallinen minusta ja minun elämästäni.“ Mutta sitten tuo korkeampi minä haihtui, kun ei ihminen ollut uskollinen sen kutsulle. Jälleensyntyminen on nyt siinä, että ihmiselle yhä uudelleen tarjotaan tilaisuus kuunnella sisimpänsä ääntä, kunnes hän jo nuorena alkaa elää jumalallisen yksilöllisyytensä iankaikkista elämää, kunnes hän jo nuorena sanoo: „tätä tietä minä kuljen“, ja sitten kulkee sitä tietä. Kun ihmisen henkinen elämä itsetietoisena alkaa jo nuorena, silloin hän joutuu tekemisiin suurempien mysteroitten kanssa. Maailmalla ei ole mitään valtaa hänen ylitsensä ja hän alkaa vapautua jälleensyntymisestä. Vaikka hän vielä syntyy monta kertaa uudelleen tänne, on kuoleman valta murrettu ja hänelle paljastuu kuolevaisen elämän takana oleva yksilöllisyyden iankaikkisuus.

Minuuden kaikkiallisuus on rajaton sääli; yksilöllisyyden iankaikkisuus on ääretön rohkeus. Kun ihminen on voittanut kärsimyksen ja tullut rohkeaksi, kun hän on voittanut onnen ja tullut sääliväksi, silloin suurempien mysteroitten ovet ovat hänelle avautuneet ja Kristuselämä on hänessä puhjennut.

P. E.

H. R:n muistiinpanojen mukaan.

(Tietäjä 1916 Maaliskuu N:o 3, s. 109-115)